

MARIJIN TISKAR

Revežev je na tem svetu veliko. Pravzaprav jih je veliko več kot bogatih ljudi. Le redki pa svoje življenje posvetijo skrbi za revne ljudi, ki si sami ne morejo pomagati. Ena takšnih je bila sveta mati Terezija. Kot redovnica je živela v Indiji. Po ulicah je pobirala bolne in umirajoče reveže. Bila je skromna, predana molitvi in skrbi za ljudi, ki so živeli na robu družbe.

»Ali je še kakšen duhovnik, ki se je ukvarjal s kakšnim posebnim delom?« je zanimalo Petra.

»Da, še en tak svetnik je. Ime mu je Maksimilijan Kolbe. Doma je bil na Poljskem. Kot majhen fant je bil precej živahen. Nekega dne je njegova mati vzdihnila, da ne ve, kakšen človek bo postal. Te besede so ga tako ganile, da je o njih veliko premišljeval. Neko noč je v sanjah videl Marijo, ki je držala v rokah dva venca, belega in rdečega. Vprašala ga je, katerega bi imel. V svoji otroški preprostosti je izbral oba. Seveda takrat še ni vedel, kaj to pomeni.«

»In kaj sta pomenila ta dva venca?« je zanimalo Tamaro.

»Počakaj, saj bo povedal,« jo je miril Peter.

»Beli venec je pomenil, da bo postal redovnik in duhovnik. Bela barva je barva neomadeževanosti. Rdeči pa je pomenil, da bo umrl mučeniške smrti.«

»Kdaj se je to dogajalo?« je spet vprašala Tamara.

»Maksimilijan Kolbe se je rodil konec devetnajstega stoletja, pred dobrimi sto leti,« je odgovoril Serafinček. »Vstopil je v samostan manjših bratov minoritov in postal duhovnik.

Bil je velik častilec Marije Brezmadežne. V bližini Varšave je ustanovil samostan, posvečen Mariji Brezmadežni. Začel je izdajati tudi mesečnik *Vitezi Brezmadežne*. Njegova pobožnost do nebeške Matere je bila tako močna in je pritegnila toliko ljudi, da je poleg samostana zraslo mesto, ki ga je imenoval Niepokalanov, mesto Brezmadežne.«

»Potem pa ni mogel umreti mučeniške smrti, če je bil tako uspešen?« se je spet oglasila Tamara.

»Kmalu se je začela druga svetovna vojna. Nemci so ustanavljali delavna taborišča, v katerih so morali zaporniki trdo delati. Pri tem so imeli zaporniki tako slabe pogoje za življenje, da so od lakote in boleznih umirali. To so bila taborišča, ki so bila namenjena uničevanju vseh ljudi, še posebej Judov. V takih taboriščih je bilo tudi veliko duhovnikov. Nekega dne so prišli po Maksimilijana Kolbeja, ga odpeljali in zaprli v takšno taborišče. To taborišče se je imenovalo Auschwitz. V njem je med vojno umrlo ali bilo ubitih na tisoče ljudi vseh starosti, poklicev in različnih narodnosti.«

»Pa ni mogel nihče pobegniti iz takšnega taborišča?« se je čudila Tamara.

»Mnogi so skušali pobegniti in včasih je komu tudi uspelo. Tako se je zgodilo, da je nekega dne pobegnil zapornik, ki ga niso uspeli ujeti. Nemški vojaki so imeli za take pobege strašno kazen. Izbrali so deset zapornikov in jih zaprli v bunker lakote. Pustili so jih brez hrane in vode, dokler niso od žeje pomrli.«

»O, grdo,« se je zgrozila Manca. »Je Maksimilijan Kolbe tako umrl?«

»Da. Ker pobeglega jetnika niso našli, so izbrali deset zapornikov. Med njimi je bil tudi družinski oče, ki je začel glasno jokati, ker ne bo več videl žene in otrok. Takrat je Maksimilijan Kolbe stopil iz vrste in prosil oficirja, da bi umrl namesto tega očeta. Ta je prošnjo sprejel in tako je Maksi-

milijan Kolbe umrl kot mučenec iz ljubezni do bližnjega,« je zaključil Serafinček.

Naloga: *Pri oltarčku zmoli kesanje za vse ljudi, ki so med seboj sperti.*